XXXIV. évfolyam 5. szám – 2022. szeptember-október

MARANATHA

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

Jöjj el Uram! Jel 22,20

Katona István:

Jövőnk a Mennyország!

(II/1. rész)

Cseh Anikó:

„Gyertek velem... és pihenjetek egy kicsit!"

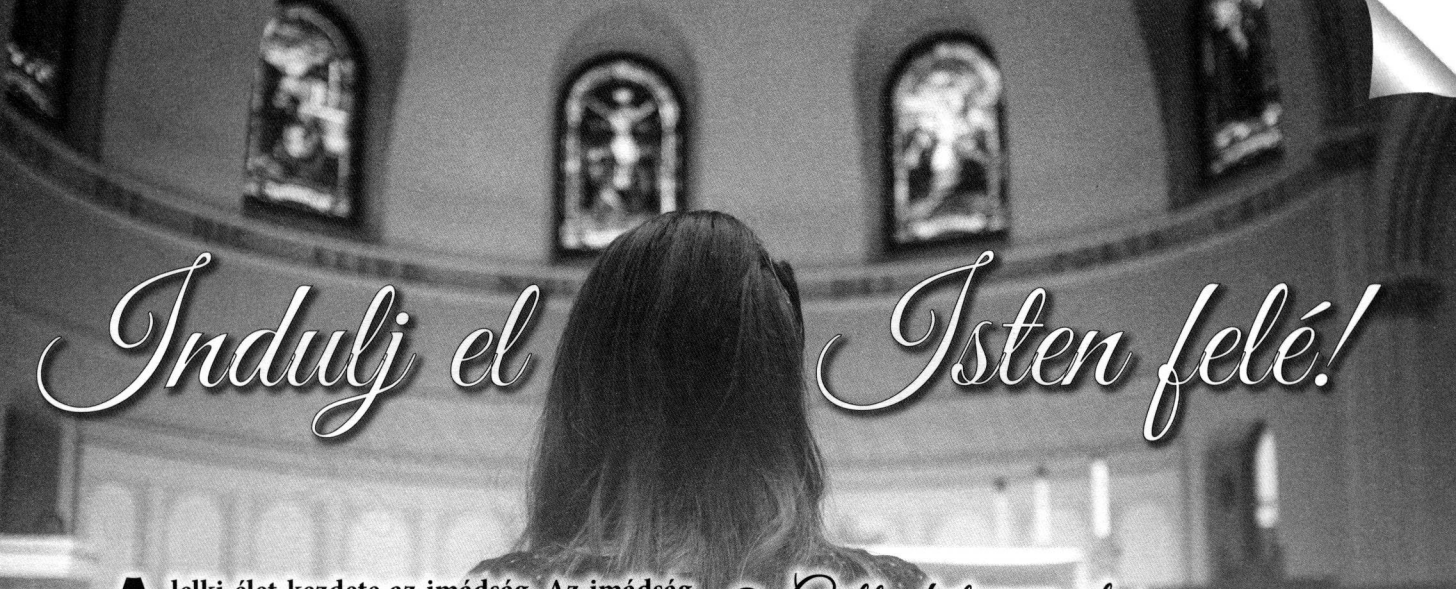
(Mk 6,31)

Wildner Dénes:

Hiszek az örök életben!

Részlet A megbocsátás című írásból, mely az újság 14. oldalán olvasható.

Indulj el Isten felé!

A lelki élet kezdete az imádság. Az imádság alapja a hit. Amíg nem alkotunk helyes fogalmat Istenről, addig nem tudunk igazán imádságos életet élni. A hit kegyelem. De van benne érzelem, értelmi belátás, annak felismerése, hogy az anyagi világ léte túlmutat önmagán. **A keresztény hit a világmindenség megismerésének egyetlen kulcsa**. De az embert magát sem lehet megismerni hit nélkül. Szívünk mélyén érezzük, hogy valaki megtervezte életünket, küldetést adott és vár „haza" életünk végén. A végtelen Isten nagyobb mindennél, amit szemünk láthat vagy eszünk felfoghat. Ha semmilyen látható dolog nem lehet hasonló Istenhez, akkor túl kell lépnünk mindazon, amit láthatunk, hogy megismerjük Őt. **A hit Isten belénk árasztott világossága**. Csak úgy tudjuk megismerni Őt, ha befogadjuk a szívünkbe. **Akkor ismerhetjük meg Őt, ha eggyé válunk Vele**.

❶ Elindulni Isten felé

Van a Szentírásban egy megragadó jelenet, amikor a zsidó nép elindult Egyiptomból az Ígéret Földje felé. Az emberek este elfogyasztották a bárány-vacsorát, kézbe vették a vándorbotot és várták a jelet. Itt megrendít bennünket az engedelmesség. Ötszázezer ember készen állt követni Isten szavát, amit Mózesen keresztül megismert. Akiben nincs engedelmesség az Úr iránt, abban nincs igazi hit. **Amikor az ember fölismeri Isten szavának szent voltát, és igent mond Neki, akkor kezd hinni**. Az ember személyes életében a második lépés a rossz elhagyása. Ha fölismeri azt, ami rabbá teszi, ami elfojtja lelkének felfelé törekvését és bátran elvágja a köteleket, akkor elindul a szabadság felé. Aki örömét leli a bűn élvezetében, aki nem ismeri a belső szabadságot, az nem tud hinni. A zsidó nép elindult az ismeretlen felé. Bármilyen erős volt a fáraó hadserege, ők bíztak abban, hogy győzni fognak, mert az Úr velük van.

❷ Céltudatosan élni

Pál apostol a Zsidókhoz írt levelében Ábrahám példáját hozza. Ábrahám Isten ígérete szerint cselekedett, bár nem látta az ígéret beteljesülését. Ezért **a hit: meggyőződés arról, amit nem láthatunk**. Más szóval **a nem látható dolgok látása. A meggyőződés alapja: Isten tekintélye**. Ábrahám elhagyta házát, rokonságát, ősei földjét Isten szavára.

A hit célt ad, elindít és beteljesít. Cél nélkül nem lehet fejlődni. Aki mégis megpróbálja, az tönkremegy. Ha megkérdezünk egy alkoholistát, hogy mi a célja, azt válaszolná, hogy a következő liter bor. Nincs távolabbi célja, ami kiemelné a bűnből. Ábrahám követte az Úr szavát és beteljesült az élete. **Aki engedelmes és megteszi Isten akaratát, annak béke és öröm költözik a szívébe**.

❸ Várakozz az Úrra!

Jézus úgy fogalmazta meg **a hit** lényegét, hogy az **állandó várakozás az Úrra**. Aki várakozik, nem foglalkozik lényegtelen dolgokkal. Minden figyelmét annak szenteli, hogy készen álljon az Úr érkezésére.

Ha túlságosan be akarunk rendezkedni a földi életben, akkor elveszítjük a Jézusra várakozó lelkületet. Ha úgy teszünk, mintha itt lenne a Mennyország, ha mindig többet akarunk birtokolni, akkor ráébredünk egyszer, hogy elveszítettük önmagunkat. Már nem tudunk örülni semminek, mert a dolgok birtoklása teljesen betöltötte a lelkünket. Más szóval, nem tudunk **szeretni**. Mert amíg telve vagyunk önzéssel, nem tudjuk meglátni Istent. Addig csak a földi javakat értékeljük, nem mond semmit a szentmise, a Szentírás, az imádság. Sötétség vesz körül bennünket. Ezért nagyon fontos, hogy **őrizzük meg a hitet, vigyázzunk rá, mert ez az igazi élet!**

Katona István főszerkesztő

Jövőnk a Mennyország!

II/1. ré

Ennek a kis írásnak az a célja, hogy ismerjük meg **jövendő országunkat**, azt a lakóhelyünket, ahol el fogjuk tölteni az örökkévalóságot.

A halál utáni élet, mivel szellemi élet, nem képzelhető el a gondolat erejével. Csak hittel tudjuk felfogni ennek valóságát, ahogy hittel fogadjuk a Szentháromságot, hittel fogadjuk az eucharisztiát. Nem tudjuk, hogy milyen lesz a szellemi életünk. Jóllehet hisszük, hogy lesz feltámadás, de mivel szellemi testünk lesz, ezért nem tudjuk és ne is akarjuk elképzelni a milyenségét.

A szellemnek önmagában nincs kiterjedése, nincs térbelisége, nincs időbelisége. A középkorban az egyetemen arról vitatkoztak, hogy hány angyal fér el egy gombostűfejben, s ez teljesen reális vita volt. Lehet mondani tízet vagy akár százat, hiszen nincs térbelisége az angyaloknak. A szellemi életben, mivel az ember megőrzi személyiségét, van akarata és értelme, de nincs anyagi kiterjedése. Az ateisták, mivel nincs hitük, el sem tudják képzelni, hogy milyen az örök élet. Éppen ezért tagadják és azt mondják, hogy lehetetlen a halál utáni élet, miután a test elbomlik.

Mi azonban hittel valljuk, hogy van örök élet, van föltámadás és van Mennyország! Ez a hitünk nagy kincs, mert ebben gondolkodhatunk, ezután vágyakozhatunk. Sőt kérhetjük az Úrtól, hogy adjon világosságot, hogy fölismerjük, mit is jelent ez a földi életre vonatkozóan.

A másik fontos dolog az, hogy a keresztény embernek kötelessége a saját érdekében, amennyire csak lehet, megismerni az örök életet. Hogy miért? Mert ez lesz a jövőnk, másrészt ez hatással van a földi életre. (Képzeld el, hogy rossz körülmények között élsz, de valaki megsúgja, hogy vár rád egy gyönyörű luxuslakás, amit egyszer meg fogsz kapni. Ugye akkor már nem nyomasztana annyira jelenlegi szegényes lakásod?) Ahogy az ének is mondja vigasztalásul: „Van egy ország, van egy ház, ez a te hazád…"

Már Jézus életében is vitatkoztak a szadduceusok és a farizeusok, hogy mit jelent a föltámadás. A szadduceusok tagadták a föltámadást, a farizeusok pedig vallották. Mi, keresztények hittel valljuk, hogy van föltámadás, készülünk rá, figyelünk rá, várjuk, és amennyire csak lehet, megteszünk mindent, hogy elérjük.

Felhívott egyszer egy fiatalasszony, hogy hallotta a templomi prédikációban, hogy a Mennyország az csak „állapot". Mivel nem tudja elképzelni, hogy milyen az az „állapot", azt kérdezte, mit gondoljon erről? Megnyugtattam, hogy az Úr Jézus azt mondta: „elmegyek helyet készíteni nektek, és ha elmentem, akkor eljövök értetek és magammal viszlek titeket" (vö. Jn 14.2-3). Annál, hogy „állapot", nem szabad megállni, mert többről van szó.

Egyedül Előd István atya *Katolikus dogmatikájában* találtam egy mondatot, ami ide vonatkozik: „*A kozmosz* [az egész univerzum] *lényegesen hozzátartozik a Mennyországhoz, de hozzátartozása csak a parúzia után* [a világ végén, amikor Jézus eljön] *aktualizálódik, amikor a megdicsőült kozmosz része lesz Krisztus plérómájának* [teljességének], *és alkalmas élettere lesz az üdvözülteknek.*" (Dr. Előd István: Katolikus dogmatika, Szent István társulat, Budapest, 1983., 685. o.) Ezzel Előd atya kijelentette azt, hogy valójában az „*új Ég és az új Föld*" (vö. Jel 21,1), ami a Jelenések könyvének a végén szerepel, konkrét valóság lesz. Az „*Új Jeruzsálem*" (vö. Jel 3,12, 21,2 és 21,9) is, amiről szintén a Jelenések könyvében olvashatunk, valóság lesz. Ha lesz Új Jeruzsálem és lesz új

Ég és új Föld, akkor tulajdonképpen miénk a világ! Vagyis a miénk mindenség!

Nagyon fontos, hogy ne álljunk meg annál a szónál, hogy „állapot", mert az egy öröm-állapot, egy hallatlan szépség megtapasztalása. Isten nem semmisít meg semmit, amit alkotott. Újjáalkotja a világot, újjáalkotja a kozmoszt és ebben bőséges tere lesz, bőséges helye lesz mindenkinek.

Pillanatnyilag a csillagászok szerint 120 milliárd galaxis van az univerzumban. A fényévek ezer és ezer milliárdjairól van szó. Nem néhány kilométer, hanem mérhetetlen terek és bolygórendszerek vannak! Ott bőségesen elfér az egész múlt, jelen és jövő emberiség.

Új Ég és új Föld! Az igazi csodálatos élet a halál után kezdődik. Az igazi kaland az lesz, amikor szembenézünk az Úr Jézussal és együtt sétálunk vagy éppen táncolunk az angyalokkal. Ez valójában egy csoda lesz, amiben részesülhetünk, és ez még előttünk van! Erre mindenképpen gondoljunk, amikor belekeseredünk az inflációba vagy a háborús hírekbe és nem tudjuk, mi lesz holnap.

A Mennyország alapja a szellemi lét. Biztos, hogy ez egy nagy ugrás az ember számára. Amikor elutazunk egy másik országba, akkor először meg kell szoknunk az új körülményeket. Akár Amerikába vagy Indiába, vagy Új Zélandra utazik valaki, egy-két nap kell, amíg alkalmazkodik az új körülményekhez. Valójában ezt az alkalmazkodást segítik elő az angyalok. Isten részt ad hatalmából az angyaloknak is, meg az embereknek is. Ennek biblikus alapja van.

Gondoljunk **Rafael angyalra**, aki meggyógyította Tóbiást, előtte arra tanította a fiatal Tóbiást, hogy a házasságot imádsággal kell kezdeni és akkor elmennek az ördögök, nem fog meghalni senki sem, mint ahogy az előző ifjakkal történt (vö. Tóbiás könyve).

Képzeljünk el egy olyan modellt, hogy az univerzum tele van angyalokkal, akik azt a küldetést kapták Istentől, hogy segítsenek bennünket.

Az első, hogyha elhagyjuk a földi életet, akkor jönnek az angyalok és **gyógyítják a lelki sebeinket**. Ez nagyon fontos! Mert a lelki sebeknek tökéletesen meg kell gyógyulniuk, hogy alkalmasak legyünk a Mennyország örömének befogadására.

A második, hogy **tanítanak bennünket** az üdvösség történetére. Erről teszünk vallomást minden vasárnap a Hiszekegyben. Vajon ismerjük eléggé azokat a hatalmas igazságokat, hogy Teremtés, Megváltás, Jézus élete, kereszthalála, feltámadása, szentségek, stb? A harmadik pedig, hogy **fölkészítenek bennünket** az Istennel való találkozásra. Mert elképzelhetetlen történés lesz, amikor találkozunk az Univerzum teremtőjével.

Erre szeretnék egy emberi hasonlatot elmondani. Láttam egy filmet, ahol két egyetemista együtt tanult öt éven keresztül és megszerették egymást. A diplomaosztás után a fiú megkérte a lány kezét. Mielőtt a gyűrűt felhúzta volna a lány ujjára, a fiú megkérdezte a lányt, hogy: „Nem baj, ha én herceg vagyok?" A lány elnevette magát, mert azt hitte, hogy a fiú viccelődik. De azután a fiú elmondta, hogy Európában van egy kis hercegség, ami néhány négyzetkilométer csupán, és az ő édesapja ennek a kis hercegségnek a királya. Ezért ő, mint a királynak a fia, herceg. Azután be akarta mutatni a szüleinek. De észbe kapott, hogy előtte meg kell beszélnie az udvarmesterrel, hogy hogyan kell viselkedni, hogy kell fejet hajtani, hogy kell kezet csókolni a királynőnek, stb. Ezután történt a nagy találkozás a királyi párral a kastélyban. A lány tele volt izgalommal, de végül minden jól sikerült.

Milyen nagy izgalom lesz bennünk, amikor a Mindenség Királyával találkozunk! Erre valóban fel kell készítenie bennünket az angyaloknak.

Azokról, akik visszatértek a klinikai halálból, R. A. Moody *„Élet az élet után"* című könyve ír, de a Youtube csatornán is van néhány élő beszámoló a visszatértek tapasztalatairól. Csaknem mindenki beszél arról, hogy amikor a földi élete befejeződött, hatalmas fényesség vette körül. Ebből a fényességből egy hang hallatszott, hogy „Nagyon szeretlek téged", „Örülök, hogy eljöttél, de még van feladatod a Földön."

Azt mesélik, hogy legtöbben szerettek volna ott maradni, mert annyira érezték maguk körül mindazt a jót és szépet, amit addig soha nem tapasztaltak. Végül a hang azt mondta nekik: „Menjél vissza, mert szükség van rád!"

Attól kezdve a legtöbb embernek megváltozott az élete! Ez a változás igazolja ennek a realitását, hogy tényleg találkozott az Úrral, aki megszólította őt és a szeretet fényével vette körül. Több száz ilyen eset történt a világon, ahol konkrétan beszámolnak 5-10 éves gyerekektől kezdve 70 évesekig, hogy mit tapasztaltak a klinikai halál állapotában. A fény, az öröm, a béke, a jóság, az elfogadás, a gyógyulás mind rendkívüli módon megérintette őket. A szak-

emberek bebizonyították, hogy ez egy természetfölötti valóság.

Ezért jó tudni, hogy van egy másik életünk! És jó tudni, hogy ott vár bennünket Isten! Jó tudni, hogy hallatlan nagy öröm vár ránk, amikor átlépünk a földi életből az örökkévalóságba.

Az angyalok fölkészítenek bennünket az Istennel való találkozásra, ami mérhetetlenül nagy öröm és béke lesz, ami megfoghatatlan és elképzelhetetlen itt a Földön. Így hát már előre hálát adhatunk a Mennyországért, hogy Isten ezzel vár bennünket.

Van még egy bibliai idézet Máté evangéliumának a vége felé, amikor Jézus az ítéletről szól és azt mondja: *„**Vegyétek birtokba** azt az országot, amely nektek készült a világ teremtése óta, amelyet már az örökkévalóság óta készít nektek a Mennyei Atya."* (Mt 25,34) Gondoljuk el, hogyha az örökkévalóság óta készít valamit a Mennyei Atya, akkor az nem kis dolog! Nem egy egyszerű sufni a város szélén, hanem egy hatalmas, csodálatos ország, amit nem tudunk igazán elképzelni itt a Földön.

Néhányan azt mondják, attól félnek, hogy unatkozni fognak a Mennyországban. Ez lehetetlen! Nem fogunk unatkozni! Napról-napra mindig többet látunk majd Isten szépségéből és csodáiból, és soha nem fogjuk azt mondani, hogy ez unalmas élet. Ha már itt a földi életben akár 80 évig találunk újabb és újabb érdekességet, szórakozást, hogyne találnánk akármeddig újdonságot a végtelenül bölcs Isten szépségéből, végtelen tudásából!

Közösségben leszünk

A keresztény embernek „kötelessége" a maga érdekében minél több ismeretet szerezni a Mennyországról!

Milyen lesz a mennyei élet, amelyben kiteljesedik az ember? Kiteljesedik a saját személyiségében! Ki tudja mennyi képesség, szép tulajdonság, bölcsesség, tudás van a lelkünk mélyén? Mennyi elhanyagolt érték van az emberben? Mennyi félbehagyott tehetség szunnyad bennünk? Elszalad az élet és félig készen állunk oda Teremtő Atyánk elé. Lehajtott fejjel mutatjuk elásott talentumainkat. Ott minden kibontakozhat.

De másról is szó van. Rengeteg kapcsolati sérülésünk van... Félbehagyott barátságok, szerelmek. Ki tudja mennyi értéket veszítettünk szeretetlen szavainkkal, elkapkodott ítélkezéseinkkel, visszautasításokkal, bántásokkal? Ott minden helyreáll, minden megszépül, minden újjászületik és beteljesedik... Minden milyen jó lesz!

Katona István atya

– FOLYTATJUK –

Jézus így szól hozzád: Ki vagyok én számodra?

Az, aki meghallgatja imáidat, megteszi számodra a lehetetlent és aki megoldja a problémáidat?

Az vagyok, aki megadja neked, amire szükséged van? Aki felszárítja könnyeidet? Mindez szeretnék is lenni... és még mennyivel több!

Életem mélységeibe hívlak. Létem legközepébe. Arra hívlak, maradj meg jelenlétemben minden pillanatban! Engedd, hogy szüntelen vezesselek és bámulatba ejtselek!

Szeretetem gyengéd fuvallat. Szeretetem emésztő tűz is. Szeretetem adott, szeretetem gondot visel, szeretetem válaszol, szeretetem áldozatot hozott.

Szeretlek, és azt akarom, hogy mellettem légy minden lélegzetvételnél. Minden pillanatban magamnak akarlak!

Ott akarok lenni veled... örömben és bánatban, gyászban és vigalomban. Veled akarok lenni!

Nem engedlek el, nem hagylak el, mert benned élek. Mert az enyém vagy! Mert szeretetem minden egyes lépésedet megelőzi.

Itt vagyok neked.

Köszönöm, hogy vagy!!!

(Források:
Énekek Éneke 8,6; 5Mózes 4,31;
Zsoltárok 37,28)

Az Eucharisztia életet adó szentség

Az Eucharisztia minden embernek életet ad, mindenki számára az élet forrását jelenti. Mindenki együtt ünnepelheti az Egyháznak ezt a nagy szentségét, függetlenül attól, hogy melyik nemzethez tartozik, vagy milyen nyelven beszél.

Az Eucharisztia megadja nekünk, hogy a keresztény életre törekedjünk, eljussunk a krisztusi szeretetre, amelynek ez a szentség a forrása. Ez a magyarázata annak is, hogy az Eucharisztia teremti meg és hozza létre a kölcsönös kapcsolatot, a sajátos keresztényi rokonságot az emberek között. Mindnyájan ugyanazt a kenyeret eszik, mindnyájan vendégek Jézus asztalánál, aki így természetfeletti módon megteremti közöttünk az egyetértő testvéri közösséget.

Olvassátok el az Apostolok Cselekedeteit! Ebből kitűnik, hogy a különböző országokból származó első kereszténynek **egy volt a szíve és a lelke** (vö. ApCsel 2,46), bár egyesek a zsidóságból tértek meg, mások a pogányok közül keresztelkedtek meg.

Vajon mivel magyarázható ez az egység?

Azzal, hogy **kitartottak az apostolok tanításának hallgatásában ás állhatatosak voltak a kenyértörésben**.

Az Eucharisztia ugyanis mind az egyes embereknek, mind pedig az emberi közösségeknek éltető eleme, miként a nap is élteti az élőlényeket és az egész földet. Nap nélkül élettelen lenne a föld.

A nap jókedvre deríti az embert, virágba borítja a földet és gazdagítja azt.

A nap ad termékenységet, erőt és szépséget minden élőlénynek.

Ezen bámulatba ejtő jelenségek láttára nem kell csodálkoznunk azon, hogy a pogányok a napot úgy tisztelték, mint a világ istenét.

Nappalunknak ez a csillaga engedelmeskedik és szolgál a Legfőbb Napnak, az isteni Igének, Jézus Krisztusnak, **aki megvilágít minden e világra jövő embert** (Jn 1,9).

Ő az Eucharisztián, az életet adó szentségen keresztül munkálkodik a lelkek mélyén, és ezáltal alakítja a családokat és a nemzeteket.

Boldog, nagyon boldog az a hűséges lélek, aki erre az elrejtett kincsre rátalál: ez elűzi az élet forrása utáni szomjúságot annál, aki ezt a Kenyeret gyakran veszi magához.

A keresztények közössége egy olyan család, amelynek tagjai között az eucharisztikus Jézus hozza létre a szeretet kötelékét. Ő a családfő, aki családjának asztalt terít.

A keresztény testvériség meghirdetése az Utolsó vacsorán történt, együtt Jézus Krisztus atyaságának meghirdetésével. Jézus ugyanis fiainak, azaz saját gyermekeinek nevezi apostolait, és meghagyja nekik, hogy **szeressék egymást, ahogyan ő szerette őket** (vö. Jn 15,12).

Mindnyájan Isten gyermekei, akik ugyanazt az ételt veszik magukhoz.

Szent Pál apostol ebből azt a következtetést vonja le, hogy mindnyájan egy családot alkotnak, ugyanazon test tagjai, mert egy kenyérből részesednek, aki maga Jézus Krisztus.

Végül az Eucharisztia adja a keresztény közösségnek az erőt, hogy megőrizzék a tiszteletet és a szeretetet egymás iránt. Jézus Krisztus megparancsolja, hogy a testvérek tiszteljék és szeressék egymást. Ezért ő azonosítja magát a testvérekkel: Amit a legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek! (Mt 25,40)

Ő ugyanis a szentáldozásban minden egyes testvérnek odaadja önmagát.

Szent Eymard Julián atya

Hiszek az örök életben!

A feltámadás, üdvösség, örök élet kérdése sokak számára távoli valóság, csak a képzelet játéka, pedig ezek valójában hitünk legbensőségesebb titkai, melyekről még az sem állítható, hogy a hívő embernek ne lennének erről meghatározó lelki tapasztalatai. Nem arról szólnék, amit nem ismerünk, hanem arról, ami az imádságos lélek számára ismert és meghatározó.

Krisztus Urunk feltámadásának, Húsvét vasárnapjának egész földi életünkre szóló kegyelmi ajándéka a keresztség szentsége. Ez minden megkeresztelteket olyan kegyelmi térbe és védettségbe helyez, mely révén **az öröklét hitünknek nem csak ígérete, de beteljesedő ajándékává lehet**.

Hétről-hétre hittel valljuk hitvallásunk zárásaként, hogy: *„hiszem a test föltámadását és az örök életet"*, mintegy a hívők hitvalló válaszaként Jézusnak az eucharisztikus imában is elhangzó szavaira: *„Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, annak örök élete van, s én föltámasztom őt az utolsó napon."*

Ezért is olyan fontos, hogy megtisztult lélekkel és a lélek szomjúságával járuljunk az **Eucharisztia vétele elé**, melyben a feltámadt Krisztus testének és vérének ajándékában részesülünk. Ez a földi létünk során is egyben az örök élet elővételezett ajándéka. Belőle táplálkozik kegyelmi életünk, a hit, a reménység és a szeretet forrásaként. Nem véletlenül tölti be a békés és engedelmes szíveket a tapasztalat, hogy kiáradó szeretet átadóivá lehetünk mások számára a kegyelem által. Ez messze túlmutat minden földi képességen, emberi igyekezeten és erőn.

Isten országa nemcsak jelenvalóvá válik, de túl is mutat minden halálon, az Örök Élet jeleként. Valahol ott kezdődik e titokzatos élet, hogy a hívő ember lelke váratlanul Istennel találkozik. Meghallja gyöngéd szavait, meglátja szemébe néző, szerető és bátorító tekintetét. Általános tapasztalat, hogy Húsvét közelsége e lelki találkozásban szinte mindig fölismerhető. Benne nyer értelmet minden, oly mélységgel, mely szinte túlfeszíti a földi lét korlátait. Egy másik létbe emel, melynek nincsenek ilyen korlátai, melyben értelmet és vigaszt nyer minden szenvedés és áldozat, és szeretetté lesz mindaz, ami e nélkül inkább kudarc. Különös értékké válik benne az imádságos együttlét és az a csend, mely már nem a magány csendje, hanem a szívé. Elcsendesedik minden emberi igyekezet és Istenre figyel, benne lel békét és nyugalmat, meghalva a külvilág minden zajának.

A Jelenlét beszédes csendje ez, melyben a szív hall és lát, és tartalmat nyer benne minden, mellyel Isten elé járulunk. Ez már nem földi dimenzió. Az örök élet elővételezett csendje ez, melyben a Feltámadt Krisztus van jelen, aki a Mennyei Atyához vezet, jelenlétébe, szeretetébe helyez, majd tanúságtételre hív. A Teremtés (és újjáteremtés) csöndje ez már itt a Földön; a békesség és hit alkotó csendje a kegyelemben, melyben már nem mi élünk, hanem Krisztus él bennünk. Már nem mi szeretünk, hanem Ő szeret bennünk, a megváltás és örök élet elővételezett ajándékaként, a hit bizonyságaként, melyben a szív őrzi Krisztus hitvallásra késztető szavait és szerető, bátorító tekintetét.

Krisztus felénk fordul, szemünkbe néz, és szeretetébe helyez, oly elevenen, mint Pétert is Kajafás háza előtt, a harmadik tagadás után. Amint a **Jobb Lator számára** is, Jézus szerető tekintete a reménység forrása lett, mely Krisztus ígérete által az öröklétben számára még aznap be is teljesedett.

A fölismerés azonnali. Annak mélységeit illetően azonban úgy tűnik, az öröklét ismeretének titkai nem a jövőt kutató értelem fejtegetéseiben vannak elrejtve, hanem az engedelmes, elcsendesedő szív visszaemlé-

kezéseiben. Fölismeréseink mélységeit az emlékezet bontakoztatja ki. Amint Mária is visszaemlékezett az angyal szavaira, a tanítványok Jézus ígéreteire, mi is visszaemlékezünk **lelki találkozásainkra**, miközben a Lélek fokozatosan bontja ki e találkozások titkait.

A Lélek vezet fölismerésre, kiteljesedésre, az örök élet kegyelmi megnyilvánulásaira. A kutató értelem dimenziókon áthágó nagy fölfedezéseket keres. Megérteni akar, birtokolni. Az imádságos lélek Istenre figyel, rá hagyatkozik, miközben befogadja a lélek apró ajándékait. A földi ember fizikai testét kényezteti, s legyőzendő az időt, szenvedés mentes hosszú földi létről ábrándozik.

A lélek embere a feltámadás ajándékaként oly testben részesül, mely fölött az idő nem uralkodik. Feltámadott teste a lélek örök öltözéke lesz, melyet nem köt sem tér, sem idő, sem földi matéria, de megőrződnek rajta a hitvalló élet dicsőséges jelei. A hit Jézus igéje, mely Krisztus nyelvén bizalmat jelent. A Keresztelő még csak megtérést és bűnbánatot hirdetett. A bűnbocsánat és a hit, mint bizalom, egy másik személyt is feltételez, mely Krisztusban beteljesedett. Ha tehát azt vallom, hogy hiszek az öröklétben, az nem igényel tudományos vizsgálatot, értelmi érveket, hanem egyedül csak bizalmat, békés ráhagyatkozást Krisztus megváltó szeretete, és általa a Lélek kegyelmi ajándékai iránt. Az öröklét az Őt szeretők és megvallók ajándéka lesz a feltámadásban, a hitből fakadó reménység szeretet-ajándékaként. Mindennapi életünkben ehhez annyit kell tennünk, hogy készülünk, tiszta lélekkel tudjuk befogadni eljövetelét az imádságban és az Eucharisztia ajándékaként.

A Feltámadott az Ő dicsőséges testével és vérével **át akarja hatni** életünket, s a papi áldást követően, a **küldetésben** már mint éltető kenyér és szomjoltó ital, **ajándékká lehessünk** a világban.

Táplálékká lehetünk minden Őt éhezőnek és szomjazónak az örök élet elővételezett kegyelmi ajándékaként, hogy beteljesedjenek mindnyájuk számára Krisztus szavai: *„Atyám akarata az, hogy mindnyájan üdvözüljenek"!*

Wildner Dénes

Sokat kommentelek

Azért írok, mert el szeretném mondani, hogy én naponta tapasztalom a Gondviselést. Kis dolgokban, de ezeket nagyon észreveszem…

A napokban azon bánkódtam, hogy túl sokat internetezem, illetve túl sokat szólok hozzá mindenféle cikkekhez, tehát kommentelek, és ez már olyan méreteket öltött, hogy kezdtem depressziós lenni, hiszen a kommentelők java-része ellenséges, de nemcsak velem, hanem általában mindenkivel. Panaszkodtam Jézusnak a helyzet tarthatatlansága miatt és mi történt? Ma reggel fölnéztem a polcra, hogy milyen könyvet lenne érdemes lapozgatnom, és egy könyv nagyon kellette magát. Percekig szemléltem és mondtam magamban: ez a könyv régen nagyon tetszett nekem, újra bele kellene olvasni. Más könyv nem szólított meg így, csak ez, pedig mellette volt még egy sor más könyv is.

A választott könyv orosz nyelvű volt, ami szerzeteseknek szóló tanácsokat, illetve kis történeteket beszél el különböző remeték, szerzetesek szájával… Két-három perc olvasás után a következőket találtam: Szent Antal egyiptomi remete tanácsolja szerzeteseknek: „Barátaidat vizsgáld meg és ne köss mindenkivel szoros ismeretséget. Ha sok ismerősöd van, ne bízz mindegyikben, mert hiszen a világ tobzódik a gonoszságban. Egy barátot válassz ki, aki istenfélő, és kapaszkodj Istenbe, mint a fiú az anyjába, mert minden ember – kevés kivétellel átadta magát a gonosznak. A föld megtelt hiúsággal, hiábavalósággal, gonddal és bánattal."

Eddig az idézet. Ez aztán nekem szól ebben a szituációban! Örülök, hogy Isten gondomat viseli még ilyen kicsinek tűnő dolgokban is. Észreveszem az ilyen kis csodákat és sokszor gondolok arra, milyen hatalmas Isten kegyelme, hogy én megismerhettem Őt és az Egyházat (én a katolikus és az ortodox egyházat egynek gondolom), és hogy ilyen sokáig megtartott engem Isten ebben a hitben. Sokszor érzek hálát, mert amikor körülnézek a világban, azt látom, hogy bizony nagyon kevés ember ragaszkodik Istenhez, ráadásul az igaz hitben, vagyis a katolikus és az ortodoxban, amely egyházakban jelen van az Eucharisztia. És én azon kevés szerencsések közé tartozom, akik ide tartozhatnak. Isten kiválasztott engem már gyermekkoromban. Hát nem csodálatos? Miért szeret engem annyira az Úr? Ez egy kis reggeli elmélkedés volt, amit szerettem volna megosztani Veled.

Yvette

Meggyógyultam az Oltáriszentség előtt

TANÚSÁGTÉTEL

„Bizony, bizony mondom nektek: Ha nem eszitek az Emberfia testét és nem isszátok a vérét, nem lesz élet bennetek. De aki eszi az én testemet és issza az én véremet, annak örök élete van, s feltámasztom az utolsó napon. A testem ugyanis valóságos étel, s a vérem valóságos ital. Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, az bennem marad, én meg őbenne.”
(Jn 6,53-56)

Tavaly július 5-én kaptam meg a második kínai vakcinát, ami után nagyon beteg lettem. Valószínűleg a gyerekkori kényszerbetegségem, vagy az akkor éppen meglévő komolyabb bélrendszeri betegségem miatt (bizonyított, hogy a bélrendszer a második agyunk, és ha itt nem működik jól valami, akkor minden megborulhat) egészen másképp hatott, de pontosan nem tudni mi miatt, mindenesetre az egész életemet gyökerestül fordította fel. (Utólag nem mondom, hogy tönkretette, mert lehet, hogy épp ez mentette meg, ami majd a tanúságtételemből kiderül.)

Komoly neurológiai károsodást okozott, olyan komolyat, hogy idén április 23-a óta dolgozni sem tudtam, és mindez orvosilag is alá lett támasztva. Immunológus professzor volt tanárom ajánlásával bejutottam a SOTE-ra aferezisre, ahol a vérből próbálták kiszűrni azt az anyagot, ami a problémát okozhatja, jelen esetben a bekerült antigéneket, ami megtámadta a szervezetemet, de nem sikerült és más eljárás erre ma nem ismert.

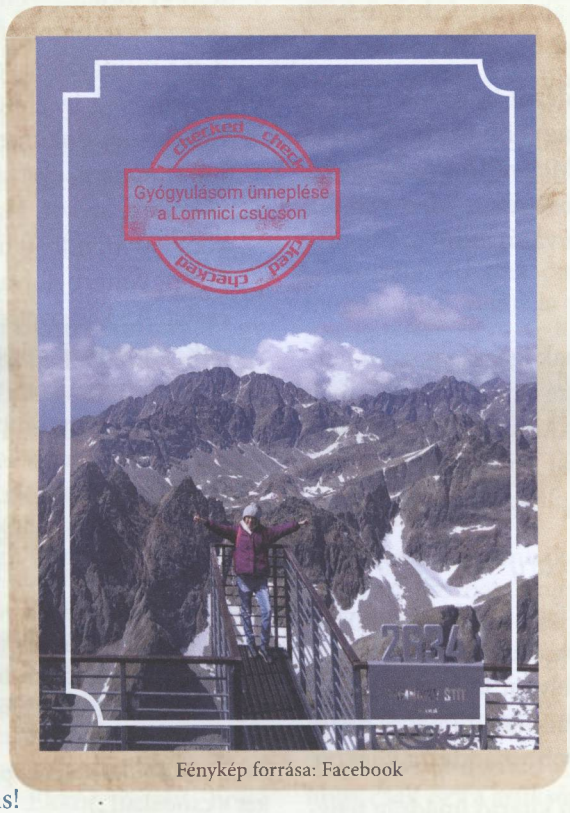
Előtte végig tudtam dolgozni, de a korábbi életemet akkor sem tudtam élni. Mind a sport, mind az általam szeretett gitározás, mind a barátokkal való kapcsolattartás ellehetetlenült, mert a tüneteim mind telefonálásra, mind számítógépre, mind televízióra, mind a legkiszámíthatatlanabb dolgokra erősödtek és változtak, fényre is, hőre is, de legyen az egy mikrohullámú sütő, egy hűtőszekrénybe való benyúlás, vagy egy radiátor, vagy épp utazás közben, hiszen ezen dolgokkal ma mindenhol körül vagyunk véve. El lehet képzelni mekkora nehézséget és poklot jelentett ez számomra nap mint nap!

Április közepe után mindez annyira felerősödött, hogy már dolgozni sem tudtam bejárni és a helyzet emberi szemmel nézve reménytelen lett, gyakorlatilag már semmit sem tudtam csinálni, teljesen kétségbe estem én is és a szüleim is.

Az, hogy utazzak, vagy valaha még géphez üljek, vagy hogy felhívjam a barátaimat, esélytelennek tűnt, mindez informatikusként és egy amúgy igen energikus emberként külön kereszt volt számomra. Az eddigi életem romokban hevert.

Április közepe után otthonlétemben kaptam álomban a hívást arra, hogy kezdjek el imádkozni. Magamban értetlenkedtem, hogy mégis Ki-Mi tudna ezen segíteni, és a vastag magyar-spanyol szótárammal szórakoztam, hogy itt-ott felcsaptam. Én lepődtem meg a legjobban, mikor három helyen nyílt ki egymás után, **Megváltó, ostya és tanúbizonyság**. Emellett aznap kezembe került egy papír, rajta a Rafael névvel, aznap kaptam édesanyámtól (ezt nem tudta) egy angyal nyakláncot és a Szentírás kinyílt ott, hogy Rafael főangyal meggyógyítja Tóbitot. Túl sok „véletlen” ez együtt! Elkezdtem imádkozni, gyakorlatilag szinte egész nap (rózsafüzér, Jézus-ima, Miatyánk), és 2-3 hét után eljutottam oda, hogy a helyi templomba már el tudtam menni.

Szentmise után jött egy nagyon erős késztetés, hogy az Oltáriszentség előtt kérjek imát a gyógyulásomért. Megint értetlenkedtem, mert ilyet még soha előtte nem kértem, de nagyon-nagyon erős volt az erre való hívás és késztetés bennem. Sajnos nálunk nem vállalta el az atya, de felajánlott értem szentmisét és litániát, viszont nem akartam feladni. Taxival kijutottam a régi matektanáromhoz, Almásy Tamás atyához és elkezdtük az Oltáriszentség előtt való imádságot. Többször is elmentem oda, mert a második után komoly változást éreztem. Egy év után először kezdtek szűnni a tüneteim. Kijutottam Máriaremetére a kegytemplomba, ahol szintén kaptam Oltáriszentség előtt való imát, valamint egy lelki napra Katona atyáékhoz, ahol szintén, bár nagy nehézségek árán jutottam el mindig taxival, mert ekkor már mindenre bellobbantak a tünetek és úgy jártam, mint az a beteg, aki már szinte eljutni sem tud a gyógyulás helyszíneire.

Fénykép forrása: Facebook

Több ilyen imádság, valamint szentmise felajánlás, barátaim nagyon komoly imádsága, valamint saját magam több hetes folyamatos imája és 3-4 hétig tartó napi szentáldozás után egy hete hirtelen meggyógyultam. Olyan hirtelen, hogy magam sem fogtam ezt fel, de azóta mindent tudok csinálni, nem okoz semmi sem gondot, bejárok dolgozni, tudok számítógépnél ülni, tudok sportolni, telefonálni, utazni is!

Bár hívő voltam, de mégsem. (?) Talán soha nem hittem igazán, hogy Jézus Krisztus az Oltáriszentségben, az átváltoztatott Szentostyában valóban jelen van. Hogy ez nem jelkép, nem csak egy szép megverselni való történet, hanem ez Ő maga, teljes valójában! És hogy ekkora csoda megtörténhet, hogy valaha még visszakaphatom az életemet.

S ha mindez igaz, amit megtapasztaltam – márpedig igaz, mert a poklok pokla után gyógyultam meg hirtelen –, akkor igaz mindaz, amit a Szentírás ír. Hú és akkor tényleg minden más, mint ahogy én is elképzeltem eddig.

S most már nagyon szeretném, ha ez a hír minél több emberhez eljutna, mert a legnagyobb ajándék mind önmagunk, mind szeretteink, gyermekeink, unokáink számára, ha megadjuk az esélyét annak, hogy a legnagyobb realitást, Jézus Krisztust megismerjük, megismerjék és Vele a szentségekben találkozhassanak és Vele, Általa élhessünk. Enélkül semmink sincsen és enélkül semmit sem hagyhatunk igazán örökül.

Soha nem késő elmenni egy templomba, elmenni hittanra, megkeresztelkedni, élni a szentségekkel, soha nem késő mindez, ameddig élnünk adatik. Ez nem zárja ki azt, hogy az ember bejárja a világot (nekem is nagy vágyam ez), anyagiakban bővelkedjen, gyermekeinek a legjobbat adja meg, de mindez elvész a messzeségben, ha a másik oldal nincs meg, ha épp Jézus marad ki az életből. Mert mit ér az embernek, ha az egész világot megnyeri, de lelkének kárát vallja?

Én az előtte való években alig-alig jártam szentmisére, nem lehet mondani hogy buzgó hittérítő szándék lobogott bennem, bár verseket írtam mindig a Jóistenről. **De ilyen komoly valójában csak ebben a nagyon komoly, életem legnagyobb betegségében értettem meg, hogy Ő a legnagyobb realitás és hogy az Oltárszentségben nekünk adta Önmagát és hogy ez nem mese, nem egy szép történet, nem valami fikció, ábránd, lehetőség vagy kitaláció, hanem komoly hívás arra, hogy mindezt megéljük és megtegyük és tovább is adjuk a családunkban, a környezetünkben.** Hogy a szentségekkel élni nagyon komoly felelősség, és ha szeretünk valakit, annak ezt a hívást továbbadjuk. Hogy a szentáldozás, a szentségi házasságkötés, a keresztelés, a bérmálás nemcsak egy jópofa dolog, nem csak egy „essünk túl rajta" feladat, nemcsak egy szép történés, hanem a legnagyobb dolgok, amikkel az életben élnünk adatik ahhoz, **hogy mind önmagunk, mind mások lelkét megmenthessük és megismertessük a világ legnagyobb realitásával, a Megváltóval, aki értünk halt keresztha lált.**

Van egy olyan könyv, amit mindenkinek ajánlok elolvasásra, megrendelésre, ez pedig Margaritha

Valappila: „Jézus ma is él" című könyve. Senki nem fogja megbánni, aki beszerzi és elolvassa!

Ha mindez nem történik meg velem, talán sosem kezdek el újra rendszeresen szentmisére járni, vagy igazán hinni az Oltáriszentségben, és talán hiába lett volna munkám, járom be a világot, lett volna mindenem, mégsem lett volna semmim sem! Semmim sem lett volna, mert mindaz, amim lett volna, elveszett volna végül.

Mindenkinek azt kívánom, hogy adja meg ezt az esélyt mind önmagának, mind a szeretteinek ezen a világon. S ha nagyon régen megkeresztelkedtünk, akkor érdemes és fontos ezt a hitet élővé is tenni és ez igazán csak a szentségek által történhet meg, a szentmisével, a szentgyónással, a szentáldozással.

Erre vonatkozik a fenti idézet is, ez a lényeg és a középpont, ez a világ legnagyobb mozgató ereje és legnagyobb realitása – a Megváltó és a Megváltás, aki minden egyes Szentostyában jelen van ma is, holnap is, azután is, teljes valójában!

Bizonyítás

A fényképek igazolhatják annak igazságát, amit leírtam. Aki esetleg ezt nem hinné el, most jártam meg a Magas Tátrát, és előtte már kimozdulni sem tudtam, olyan komoly neurológiai tünetek jelentkeztek nálam, április 23-a után meg pláne.

Összefoglalás, avagy summary

1. A Jóisten, Jézus szeretete, irgalma és jósága végtelen, Neki semmi nem sok. Nemcsak tart a végtelenbe, a matematika nyelvén, hanem valóban végtelen. Ezt megismertetni magunkkal és a szeretteinkkel talán a legnagyobb ajándék a világon.
2. Az Oltáriszentség előtt való kitartó imádság tényleg olyan nagy erőtér és isteni erő, amit eddig sosem gondoltam. Gyakorlatilag minden betegségben, és különösen ott, ahol már emberi, orvosi segítség egyáltalán nincs, ez gyógyulást hozhat, hiszen Jézus előtt vagyunk ilyenkor és akire csak az Ő árnyéka rávetül, már meggyógyulhat.
3. Minden imádság, a rózsafüzér is olyan, mint a matematikában az abszolút érték jel. **Minden negatívot pozitívvá tud tenni!**
4. A szentségekkel élni létfontosságú, és ez az egyetlen esély a gonosszal szembeni küzdelemben is, aki sajnos szintén létezik. Látjuk a háborúkat, a járványokat, a sok veszekedést, haragot, emberi kapcsolatok széthullását és a sort itt a végtelenségig lehetne folytatni… Én magam nem éltem ezekkel rendszeresen és be is tette a lábát a családba, először csak apró dolgokban, ami az embernek fel sem tűnik, aztán ez hamar tovább gyűrűzhet.
5. Egyik taxizásom alkalmával szóba került a hit a taxissal. Fiatal srác volt, mondta, hogy csak egy dolgot mondjak, ami meggyőzi őt, hogy miért higgyen Istenben, mikor ennyi betegség, stb van a világban. Igazából eléggé csődöt mondtam, hirtelen az jutott csak az eszembe, hogy ott a Szentírás, ilyen vastag könyv kitaláció lenne? Ennyi mindent ki lehet találni? Mondta, hogy ez jó érv, még nem hallotta, de erre azt mondja, hogy olyan mint a Harry Potter, egy történet. A másik érvem az volt, hogy a 90-es években, Bombayben, amikor valaki hitetlenkedett a szentáldozáskor és meggyalázta a szentséget, a szentostya igazi hússá változott. Történt máshol is hasonló, dokumentálva van. Erre azért nehéz mit mondani, orvosilag ki lett vizsgálva, hogy igazi emberi szövet. Hazafele jutott eszembe, hogy a könyvre mondhattam volna azt, hogy oké, de ha a Harry Pottert elolvassa, akkor ennek is adjon egy esélyt. Az Újszövetségnek, bármelyik Evangéliumnak, vegye meg, nyissa ki, olvassa el… És meg fogja látni, hogy igen, tényleg szép történet… Talán még egy könnycsepp is kicsordul az ember szeméből, amikor olvassa… s hogy utána mi lesz, tovább éli-e, ami le van írva, azt a Jóisten kegyelmére is lehet bízni… Imádsággal, szeretettel!

Ui 1: Az igazsághoz hozzátartozik, hogy a Lomnici csúcs teljesen felhőben volt, amikor odaértem… nagyon megijedtem, hogy mit tegyek, mert semmi sem látszódik majd… lent elkezdtem imádkozni, kértem Jézust, hogy segítsen, ha idáig eljöttem, kértem hogy oszlassa el a felhőket, mire felérek… és hát ez is 100%-ban meghallgatásra talált... Azóta is nap mint nap megtapasztalom ezeket a csodákat! :)

Ui 2: Kell egy kis idő, hogy újra mindenkihez eljussak, de szeretnék mindent bepótolni, mert szó szerint halottaimból támadtam fel a Jóisten által. **Hálásan köszönöm mindazoknak, akik imádkoztak értem és akik nem mondtak le rólam, és annak ellenére hogy válaszolni sem tudtam, mégis érdeklődtek felőlem!**

Ui 3: Ha ezt tanúságtételként bárhol elmondhatom, legyen az tényleg bármilyen hely, akár csak pár szóban, pár percben, vagy akár így hosszabban, akkor szóljatok és **nyugodtan továbbítható is a levelem**. Talán nem meglepő, ha hálás vagyok Annak, aki megmentett, meggyógyított és visszaadta az életemet, ezzel azt hiszem, mindenki így lenne hasonló helyzetben. Istené a hála és minden dicsőség ezért és hálát adok Rafael főangyalnak is, amiért megsegített engem!

Gróf Zsófi

Csak egy a szükséges...

TANÚSÁGTÉTEL

Egyik délután elmentem Pomázra a barátnőmhöz, Judithoz, akivel már nagyon régen nem találkoztam.

Ő sok-sok év óta nem jár szentmisére, és mondta, nagyon megindította a gyógyulásom története. Beszélgettünk, meséltem neki sok mindenről. Erőltetni semmiképp sem akartam, de azért rákérdeztem, hogy nem menne-e el újra szentmisére?

Azt mondta, hogy hát nagyon sok a dolga mindig a kertben, a ház körül. Itt pontot is akartam tenni erre, mondván, hogy jó, ezt biztosan nem feszegetem többet, amikor is nagyon erősen éreztem, hogy mondjam el neki **Mária és Márta történetét** a Bibliából. Igazából nem akartam elmondani, pláne, hogy magam sem tudtam, mikor hallottam és olvastam utoljára és nem tudtam pontosan azt sem, hogy melyikük volt az, aki hallgatta Jézust és melyikük, aki a sok dologgal foglalkozott... mégis valahogy összeszedtem magam és elmondtam neki...

Ekkor felhívott egy közös barátnőnk, akivel egy gimibe jártam, Rita, ő is pomázi, hogy átjönne oda hozzánk. Átjött, aztán mondta, hogy menjek el velük szentmisére, a férjével és a gyerkőccel pont indultak a szombat estire... nem terveztem, mert sportolni akartam este, de végül elmentem velük Pomázon a szombat esti szentmisére... Ekkor történt, hogy „sokkot" kaptam, **mert az atya pont azt az evangéliumi részt olvasta fel, ami Mária és Márta története volt ezen a vasárnapon (szombat estén)**.

Ezt nem tudtam, fogalmam sem volt róla... és közös ismerősünknek pont ezt mondtam el előtte... Ekkor a szentmisén nagyon erősen éreztem, hogy el kellett volna hívni őt a szombat esti misére, mert ezt neki üzente Jézus... Utána felhívtam őt, elmeséltem neki és nagyon megdöbbent... Végül vasárnap reggel eljött velünk a szentmisére, ahová amiatt mentünk el újra, hogy elvigyük őt (jött is örömmel), Ritát pedig megkértem, kocsival vigyük el, hogy el tudjon jutni... és így el is jutott a szentmisére sok-sok év után. Így hívta meg a Jóisten a szentmisére ezen az evangéliumi részen keresztül, ahol az atya pont arról beszélt, hogy meg kell találnunk magunkban Mártát és Máriát is, és meg kell találnunk az egyensúlyt e kettő között önmagunkban.

Én is jól jártam, hogy elmentem velük szentmisére (amellett hogy legalább még egy órát lehettem Máriaként Jézus lábainál, mert Zolitól, Rita férjétől kaptam egy rózsafűzért, amit most hozott a Szentföldről, amiben benne van ereklyeként egy szentföldi föld-darab, emellett hazavittek és nálunk meg a kislányuknak tudtam énekelni-gitározni. És a sport sem maradt el, este 9 után végül még kimentem görkorizni a Duna partra nálunk, nyáron ez még megoldható. Végül is a 24 órába tényleg sok minden belefér!

Elgondolkodtam, hogy 168 óra van egy héten, amit pont a Teremtő adott nekünk, és hogyha egyetlen órát sajnálunk az Ő Fiával való találkozásra, akkor minden más, amit teszünk az adott héten, tulajdonképpen értelmét veszítheti...

Nekem magamnak is egy visszacsatolás volt ez arra vonatkozóan, hogy úgy tűnik, ez tényleg fontos, és hogy Jézus meg akarja szólítani és meg akarja hívni az embereket, hogy Máriaként Vele is töltsenek időt ezen a földi úton és ezáltal lehetővé válik, hogy utána majd egy egész örökkévalóságot.

Ez az a történet a Bibliából, ami rávilágít arra, hogy csak egy a szükséges, és Mária volt az a testvérpárból, aki a jobbik részt választotta, amit soha nem vehet el tőle senki.

Ez egy nagyon szép, nagyon elgondolkodtató és megindító evangéliumi rész: *„Történt pedig, hogy amikor továbbmentek, Jézus betért egy faluba, ahol egy Márta nevű asszony befogadta őt a házába. Volt neki egy Mária nevű húga, aki az Úr lábához ülve hallgatta szavait, Márta pedig sürgött-forgott a sok házi dologban. Egyszer csak megállt, és így szólt: »Uram! Nem törődsz vele, hogy a húgom egyedül hagy engem szolgálni? Szólj már neki, hogy segítsen!« Az Úr ezt válaszolta neki: »Márta, Márta! Sok mindenre gondod van és sok mindennel törődsz, pedig csak egy a szükséges.* ***Mária a jobbik részt választotta, és nem is veszíti el soha.***«" (Lk 10,38-42)

G. Zs.

Megbocsátás

Amikor a vétkes adósságát elengedem, akkor irgalmazok neki. Amikor a hibáiért bocsánatot kér, és én nem rovom fel többé a vétkét, akkor megbocsátottam, ez a bocsánat. Ha a bocsánatkérés kölcsönös, megbocsátunk egymásnak, de természetesen előbb a bűnvallomás történik, utána a kérés: „Hibáztam, bocsáss meg!" A kiengesztelődés ennél lényegesen többet jelent.

A megbántott elindul a vétkes után és visszafordítja, a fagyost fölmelegíti, az ellenségből barátot csinál. (Az ország egyes vidékein szóhasználatban például a korai napsugár kiengesztelte a telet = elolvasztotta a jégcsapokat, a jégvirágokat leolvasztja az ablaktáblákról, a fagyos földet felmelegíti és ismét puhává teszi. Kiengesztelte a csapot = azt a csapot, ami befagyott és a vizet nem enged át, felmelegíti, hogy újból használható legyen.)

A kiengesztelődés bibliai szóhasználata a 2Kor 5,18.

A kiengesztelődés teljesen Isten műve! ***Omnia autem ex Deo: mindez pedig Istentől származik*** és ez nemcsak azt jelenti, hogy Istentől, mint első októl, hanem személyesen az Atyától, aki az újjáteremtést akarta Krisztusban (2Kor 5,17).

Ez a személyes Isten-felénkfordulás, ez a kiengesztelés, qui nos reconciliavit sibi, aki minket kiengesztelt önmagával. Ugyanis az eredeti bűnben és az azt követő személyes bűnben az ember Isten ellenségévé lett. A szeretet melegsége helyett az önkeresés és önzés jege tette rideggé az emberi lelkeket. Isten tehát felénk sietett szeretetével, az egész létét adta nekünk, mert megtestesült Fiában látható módon jelent meg a láthatatlan Isten. Jézusban az Ő irgalmas szeretete hajolt le hozzánk. Mint Jó Pásztor, utánament az elkóborolt báránynak, vállára vette, hogy visszavigye abba az éltető közösségbe, ahonnét elcsatangolt.

A kiengesztelődés tehát teljesen Isten műve, Aki szeretetével bennünket visszafordított, felolvasztotta lelkünkön a bűn ridegségét és fagyát, elűzte az ellenséges szellemet belőlünk és ismét barátaivá tett minket. A kiengesztelés tehát a sértett fél megindulása és szeretetaktusa a sértő féllel szemben, és nemcsak elengedi a bűn adósságát, nemcsak nagylelkűen megbocsátja, hanem ő tesz erőfeszítést azért, hogy a vétkest visszafordítsa, a sértő ellenségből újból barátot csináljon.

Et dedit nobis ministerium reconciliationis, vagyis ***Isten az, Aki reánk bízta a kiengesztelődés szolgálatát***, mert Krisztus küldetésében járunk, vagyis Isten munkáját kell tovább vinnünk az emberek felé.

N. N.

Nekünk anya kell!

Állami gondozott, minden jóval ellátott gyermekek egyszer így nyilatkoztak: „Nekünk anya kell!" Mert minden szépség, öröm csak akkor kapja meg melegségét, aranyos tónusát, ha azt az anya nyújtja felénk vagy az anyának tudjuk bemutatni.

A lélektan kimutatja, hogy a kialakult felnőtt egyéniségben mindig marad valami gyermeki. A felnőtt is keresi azt, aki meghallgatja, elismeri, megvigasztalja, együttérzését kimutatja és a védettséget, a gyermekkori anyai melegséget felidézi számára. Azt megtalálhatja idős anyjánál, feleségénél, nővérénél, bármely résztvevő személynél, akinek közelében megnyugszik, erejét visszanyeri.

Az anyakeresés módja az életkori sajátságok és szellemi igények szerint módosul.

Jung ősszimbólumai között kiemelkedik a „Magna Mater" jelentősége, amit minden korban és minden népnél megtalálunk.

Mária azonban nem ennek az ősszükségletnek a pótléka. Mindazok számára, akiknek Krisztusé és a keresztény életforma az irányadó: Mária történeti személyében és hivatásában alkalmas arra, hogy ezt a minden emberben élő anya-igényt szublimáltan, magasabb szinten betöltse. Azok és akkor fordulnak hozzá bizalommal, akik meg akarnak szabadulni önző szenvedélyeiktől, hogy megtalálják benne a megnyugvás örömét.

De hozzá fordult a történelem során számos kiváló nagy ember, tudós, politikus, hadvezér, egyházi személy és buzgó családapa, hogy csak Pasteur, O. Connell, Tilly, Pázmány, Batthyány Strattmann nevét említsük.

Máriának élete külsőleg olyan volt, mint a többi názáreti leányé, asszonyé, akik nagyon is jól ismerték egymást, mégsem jegyeztek fel semmi feltűnőt róla.

Egyben azonban lényegesen különbözött az átlagtól: a legkisebb eseményben is észrevette Isten jeladását és azt mélyen a szívébe zárta.

Belső elmélkedései nem az érzékeny lélek gyötrődései voltak, mert mindent „feldolgozott" Istenben.

A kapott jelek nemcsak öröm-üzenetek voltak számára, hanem olyan jövendölés is, hogy „tőr fogja átjárni lelkedet"!

Öröm és szomorúság, áldott órák és aggódó napok váltakoztak Mária életében – a szokásos emberi viszontagságok szerint. Mindezt azonban az isteni öröm a kegyelem teljességével felülmúlta az a hallatlanul csodálatos üzenet, hogy Jézust, a világ örömét, a Megváltót magába fogadhatja. Ehhez kellett az ő „fiat"-ja, beleegyezése, amit még életében olyan sokszor, újabb és újabb helyzetekben, egyre tudatosabban kellett megismételnie.

Így lett Mária egész életével, mindenekelőtt természetesen isteni Fiának evilágra hozatalával keresztény örömünk oka. Jézus mellett magába szívta az Isten-jelenlét örömét.

A Jézusból sugárzó mennyei öröm és nyugalom átvilágít egész életén és még a „fájdalmak Anyja" lelkében is jelen marad az isteni öröm titka. Ezért mondhatjuk egyszerre és mégsem ellentmondóan: Mária a fájdalmas anya és ugyanakkor a szent örömnek anyja: Mater plena sanctas laetitiae.

Széll Margit

Imádkozzunk egymásért!

Gyakran előfordul, hogy valaki imát kér tőlünk a betegsége idején. Mi annyit tehetünk, hogy segítünk a betegnek önmagát Isten kezébe ajánlani. Hogy az Úr visszaadja-e az egészségét vagy hazahívja őt, ez nem rajtunk múlik. Egy dolog biztos: az Úr mindkét esethez adni fogja az Ő békéjét és nyugalmát.

Hogyan imádkozzunk?

Juditnak fájt a háta. Hárman imádkoztak érte. Az ima után Judit teljesen meggyógyult és az érte imádkozó beteg személy is 90%-ban visszakapta az egészségét.

Hogyan kezdődött Judit hátfájása? Nos, egy nap az étteremben, ahol dolgozott, lehajolt egy ládáért, megemelte magát, aztán a szúró fájdalomtól nem tudott felegyenesedni.

Miután meggyógyult, az orvosára nem hallgatva, azonnal visszament dolgozni, bár még nem járt le a betegszabadsága. Itt le kellett hajolnia egy ládáért… és találják ki, mi történt? Eltalálták: szúró fájdalmat érzett és nem tudott kiegyenesedni.

Otthon volt, épp az orvost várta, amikor egy olyan ismerőse kereste telefonon, akinek magának is hátfájdalmai voltak.

– „Hallom az ima hatására teljesen meggyógyult a hátad" – mondta az ismerőse.

Judit, aki nem akarta elmondani, hogy a gyógyító imáknak csak három napig volt hatása, meghívta magához barátnőjét és felajánlotta, hogy segít neki a gyógyulásáért imádkozni. Ennek az asszonynak igen erős fájdalmai voltak. És Judit megtapasztalta azt, hogy mikor kinyújtotta a kezét, hogy segítséget nyújtson valakinek, nemcsak annak az illetőnek a háta gyógyult meg, de a sajátja is! Azóta sem történt semmilyen visszaesés.

Az igazán fontos tanulság az, hogy Judit **akkor gyógyult meg igazán, amikor ő maga is segítséget nyújtott…**

Az élmény olyan meghatározó volt Judit számára, hogy felmondott a munkahelyén és egy öregek otthonában vállalt munkát, ahol a bentlakók egynegyede meghal évente.

Judit vállalkozott arra, imádkozik velük, hogy békét találjanak. Egy évig végezte ezt a szolgálatot, és ez a munka annyira megindította, hogy elment egy ápolónőképző iskolába, hogy fizikailag és lelkileg is megtanuljon segítséget nyújtani a betegeknek.

Judit eredményesen tudott imádkozni, átsegítve az időseket a nehéz időszakon.

Viszonylag könnyű olyan emberért imádkozni, aki ott van előttünk és maga is akarja az imát. Sokkal nehezebb azonban olyasvalakiért imádkozni, aki távol van tőlünk és nem is biztos, hogy akarja az imát. Mivel Krisztus misztikus teste vagyunk, ez azt is jelenti, hogy a fejnek összetartozása van a lábbal. Így hát módunkban áll távoli személyekért is imádkozni, hogy az életük megváltozzon és meggyógyuljanak.

Fel kell ébreszteni szívünkben a hitet, hogy Jézus összekapcsol bennünket távol lévő testvéreinkkel és kész meggyógyítani őket.

M. Linn S.J.

„Gyertek velem... és pihenjetek egy kicsit!”

(Mk 6,31)

„Bocsánat”, „sajnálom”... – szavak a mai társadalomban

Felmerülhet a kérdés, hogyan kapcsolódik a bibliai idézethez az alcím? Sokat elmélkedtem, milyen üzenetet hordozhat ez az evangéliumi rész... hiszen a mai világban kevesen tehetik meg, hogy elvonuljanak és magukban legyenek, pedig milyen nagy szükség van arra, hogy elvonuljunk és legyen magunkra idő, méghozzá minőségi „Én”-idő. Mennyi konfliktus és tragédia elkerülhető lenne, ha mi is követnénk Jézus tanítását és magunkban lennénk. Ez a magunkban levés a töltekezés, az újratervezés, a megújulás ideje.

Ha a Bibliában tovább olvassuk a történetet, az így folytatódik: *„Bárkába szálltak tehát és **elvonultak egy elhagyatott helyre, hogy magukban legyenek**”* (Mk 6,32).

Nem szeretnék a szövegkörnyezetre kitérni, de zajlanak a sztorik előtte és utána is. Mint a mai világunkban! Ami számomra lényeges, hogy Jézus elvitte a tanítványokat, hogy magukban legyenek, hogy pihenjenek, elcsöndesedjenek és töltekezzenek Isten Igéjével.

Mi történhet ebben a csendben, az „Én”-időben? A tanítványok Jézusra figyelnek, majd magukba szállnak. Mi történhet abban a csendben, amit én töltök Jézussal? Magamba vonulhatok vissza, Isten Igéjével töltekezhetem, amelyben Jézus megmutathatja, hogyan is áll a kapcsolatunk, ugyanis a Jézussal való kapcsolatom mutatkozik meg a körülöttem élőkhöz való viszonyulásaimban.

Egy Jézussal töltött félóra is megmutathatja, hogy amiben éppen most benne vagyok, az a személyiségemre milyen hatással van; torzítóan hat rá, avagy Jézussal együtt, Általa a jó irányba tud kibontakozni. Ha viszont távolabb visz Jézustól, akkor bizony segítséget kell kérnem.

Az elhagyatott hely magánya tehát segíthet annak felismerésében, hogy mit kell tennem vagy esetleg milyen példát kell mutatnom.

Külön szeretnék kitérni a bocsánatkérésre és a „sajnálom” szó jelentőségére, melyet Ferenc pápánk is hangsúlyoz, s ami jelen korunk szótárából valahogy elveszett. Azt tapasztalom, hogy ez a túlhajszolt, túlfeszített életstílus kiöli az emberekből a lelki finomságot, az érzékenységet.

Észre sem vesszük, hogy esetleg a verbális bántalmazás mély bugyrában vagyunk. Mekkora sebeket ejtünk a másikon, és még jogosnak is ítéljük meg, akár el is várhatjuk, hogy a másik szokja meg ezt a bántalmazó stílust! Még kereszténynyeknél is előfordulhat...

Jézus elvitte őket egy elhagyatott helyre, hogy magukban legyenek. Vajon meglátszik rajtam a Jézussal való találkozás?! Be merem vallani, hogy helytelenül viselkedtem, hogy a másikon sebeket ejtettem? Tudom azt mondani, hogy „nagyon sajnálom”, „kérlek, bocsáss meg...”?

Kérdés, hogy tudok-e felelősséget vállalni, vagy elrejtőzöm, mint az első emberpár?

A lelkiismeret, ha nem öltük még meg, megszólal: *„Hol vagy?”* Ádám így válaszolt: *„Hallottam lépteidet a kertben, s féltem... tehát elrejtőztem.”*

Az első emberpár nem vállalta fel, hogy az ellenségre hallgattak, az őskígyóra, a vádlóra, aki ma is ellenségeskedést szít az emberek között, még a keresztény testvérek között is.

Az „Én”-idő, a „magunkban levés” nagy segítséget adhat ebben is.

- Hogy állok Jézussal, mennyire van látható jele ezeknek az elvonult időknek, és a Jézussal való kapcsolatomnak vannak-e gyümölcsei a családomban, a közösségemben, a környezetemben?
- Miről tanúskodnak a kapcsolataim?
- Látják rajtam mások az Igével való táplálkozást?

Ezért olyan nagy a jelentősége ennek a jézusi felhívásnak és a Vele együtt-létnek:

„Gyertek velem... és pihenjetek egy kicsit!”

„Bárkába szálltak tehát és elvonultak egy elhagyatott helyre, hogy magukban legyenek.”

Hogy felismerhessék, hol tartanak az Evangélium útján!

- Valóban Örömhírt hirdetek vagy viszálykodást?
- Mit teszek a békéért?
- Hogyan látják rajtam szűk környezetemben, akikkel nap mint nap együtt élek, munkálkodom, hogy Krisztushoz közöm van?

Cseh Anikó

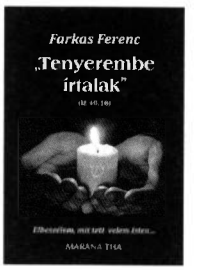
TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: Indulj el Isten felé! 3
Katona István: Jövőnk a Mennyország! (II/1. rész) ... 4
Jézus így szól hozzád: Ki vagyok én számodra? ... 6
Szent Eymard Julián atya: Az Eucharisztia életet adó szentség 7
Wildner Dénes: Hiszek az örök életben! 8
Yvette: Sokat kommentelek 9
Gróf Zsófi: Meggyógyultam az Oltáriszentség előtt (Tanúságtétel) 10
G. Zs.: Csak egy a szükséges... (Tanúságtétel) ... 13
N. N.: Megbocsátás 14
Széll Margit: Nekünk anya kell! 15
M. Linn S.J.: Imádkozzunk egymásért! 16
Cseh Anikó: „Gyertek velem…” (Mk 6,31) 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el, Uram!” Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

Szerkesztői üzenetek

- A Marana Tha sorozat legutóbb megjelent kötete, **Farkas Ferenc: Tenyerembe írtalak** című könyve. Katona István atya könyvajánlója: *„Ez a könyv a bizalomról szól. Felszólít, hogy bízzuk rá magunkat a gondviselő mennyei Atyára örömben és bánatban, betegségben és megélhetési gondokban. Hosszú és nehéz utat tett meg a szerző, amíg véglegesen megpihen az Atya karjai között. Tanúja volt a karizmatikus megújulás „meglepetéseinek”, gyógyulásoknak, megtéréseknek és más csodáknak. Megismerhetjük a Nyolc Boldogság Közösség kalandos elindulását és örömteli kibontakozását. Ajánlom mindazoknak, akik szeretnének növekedni a hitben és Isten iránti szeretetben.”* Ára: 2000 Ft.

MARANA THA A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta
Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: VIRTUÓZ Kiadó és Nyomdaipari Kft.
Felelős vezető: Tolonics Gergely

Szerkesztőség címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: katona.istvan40@gmail.com
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink:
MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: zsuzsafierer@gmail.com

Részlet Gróf Zsófi: Meggyógyultam az Oltáriszentség előtt című tanúságtételéből, mely az újság 10. oldalától olvasható.

Ára: 300 Ft